

LACKFI JÁNOS

Jövőbelátás

Szebeni Sándornak

*Nem látni a jövőt sosem előre,
De a holnap kilátszik már belőle.
Tudom jól, hogy mi lesz holnap Abonyban.
Felvonul a szövetkezet bizonynal.
Részt vesz rajta nyugdíjas és iskolás,
Műsor van, és nincs ilyenkor lustulás.
Nem fog esni az eső és nem fúj szél,
A sok szoknya félrefújva nem túl szép.
Átadják a vándorzászlót vándorok,
A zászlónak minden színe ránk csorog.
Büszkék vagyunk a termésbegyűjtésre,
Abony bizony Ceglédet is legyúrta.
Lesznek tőle roppant hangos beszédek,
Betonfalak közt pattognak, de szépek!
Érdekes lesz a sok fehér térdzokni,
Egyet köztük lehetetlen megszokni.
Persze szokni meg lehet, csak torkomba
Zoknigombóc gömbölyödik titokban.
Ugyanis egy láb van benne, vagy kettő,
Nekem szánta azokat a Teremtő.
Ha Teremtő nincs, akkor meg más szánta,
Ránézek a zoknis lábra: nem sánta!
Közös öröm kötelező lesz nekiünk,
De mi juszt is privát módra örülnék.*

Esti előadás

Forstner Krisztinának

*Fáj a fejem már,
Morcos a kedvem,
Loncsos esőből
Rég elegend lett.*

*Nyűgös a munka,
Nincs pihenésem,
És ez a busz pont
Elmegy előttem!*

*Épp amikor most
Eljutok egyszer,
S hanglavínával
Várna a koncert...*

*Gyűlik a rosszkedv,
Egyre tetőzne,
Nézem a lámpát,
Fenn az esőben.*

*Tétova táncot
Járnak a cseppek
Fröccsen a permet –
Mind tüzesebbek.*

*Néma ütemben
Vad zene forttyog:
Mámoros, izzó
Semmise-kortyok.*

*És az időből
Íme kiestem,
Álltam előttük
Önfeledetten.*

*Messzire túnt, hogy
Morcos a kedvem,
Loncsos esőből
Rég elegend lett,*

*Hogy sok a munka,
Nincs pihenésem,
És hogy a busz pont
Elmegy előttem,*

*Épp amikor most
Eljutok egyszer,
S hanglavínával
Várna a koncert...*

Mágia

Barta Zsuzsannának

Nemrég azt hittem még, lakásunk ajtaján túl
 Véget ér a világ, aki oda kirándul,
 Vissza sem jön talán. Volt a suli is persze,
 De mégis, semmi nem volt innen igazán messze.
 Minden különóráról egyhamar hazaértem,
 Máris egy póló átvesz, bögre kakaó kézbe,
 És ültem a sarokban, vagy ültem épp az ágyon,
 Fejemen a zeném, a szövege a számon.
 Hisz most is ez van éppen, csak saját otthonomban
 Ülök pólóban, kezemben a saját kakaóm van.
 Forró, mint valami kisállatnak a teste.
 Én pedig itt vagyok, a messzeségbe vesztve,
 S mostantól ez a közel. A saját lakásom.
 Azt hittem, nehéz lesz, könnyek, de most belátom,
 Egyszerű ez nagyon, mindig egy pici mámor
 Fűti a kedvemet, van, hogy felugrok párszor
 Járás közben, mert megint az jár eszemben,
 Hogy Akhilleusz vagyok, totál sebezhetetlen.
 A hóvégi hiányt mindig valami épp kitölti,
 Nagynéném küld kis pénzt, előbb jön a családi,
 Csettintgetek csupán, mint a bűvész porondon,
 S ott terem, ami kell, pedig még ki se mondom.
 Régebben pénz, ha jött, mindig rögtön elment,
 A buszt nem értem el, lekéstem a szerelmet.
 Most az ölembe bull minden, a fiú angol,
 Lábam már hamarost tán brit földön csatangol,
 Beszélek nyelveket – csupa feldobott labda,
 Győzzem lecsapni mind folyton körbeszaladva.
 Tenyerén hord a Sors. A Világ? Vagy az Isten?
 Ha nem így lesz, itt ez a varázsvers, hogy segítsen.